

Arrest

nr. 70 625 van 24 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat K. BLOMME, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

U problemen begonnen op 6 februari 2010 toen u aangehouden werd in het stadscentrum van Grozny door onbekende personen, tijdens een paspoortcontrole. De enige referentie die u aanhaalde betreffende deze onbekenden is het feit dat ze uniformen droegen en dat ze Russische spraken. Ze waren ook gemaskerd.

U werd vastgehouden van 6 februari 2010 tot 9 februari 2010, dag waarop u bevrijd werd door twee medewerkers van E. A. (...), hoofd van de regionale politie te Grozny. E. A. (...) is de broer van uw buurvrouw. U verklaarde te hebben vernomen van uw broer, D. (...), dat u niet langs officiële weg werd bevrijd. Een borgsom van USD 3000 werd betaald voor uw vrijlating. U verklaarde niet te weten waar u werd vastgehouden. Bij uw vrijlating was u geblinddoekt en werd u weggevoerd in een wagen.

U werd door bovenvernoemde onbekende personen ervan beschuldigd banden te hebben met twee van uw buurmannen, S. I. (...) en M. I. (...), die bij het verzet zouden zijn. Aan de grondslag van de beschuldiging lagen foto's waar u op te zien was samen met deze burens. U verklaarde alle contact te hebben verbroken met deze burens in de periode 2002-2003. Volgens uw verklaringen zijn uw burens in kwestie overleden in 2004 of 2005.

U vermoedt dat het motief van uw aanhouding het afpersen van losgeld zou zijn.

U werd vernederd en hard geslagen door bovenvernoemde onbekende personen. U hield er verwondingen aan over maar ging niet naar het ziekenhuis.

U bent de dag zelf van uw vrijlating, 9 februari 2010, gevluht naar Khassav-Yurt, bij uw zus, waar u hebt ondergedoken tot 31 maart 2010. Op 31 maart 2010 bent u vertrokken naar Moskou, waar u bent aangekomen op 1 april 2010. U bent dan vervolgens vertrokken uit Moskou op 2 april 2010 en aangekomen in Polen op 5 april 2010. Nog diezelfde dag kwam u in België aan. U vroeg asiel aan op 6 april 2010.

Sinds uw vertrek uit de Russische Federatie heeft u zich geïnformeerd naar de afloop van bovenvernoemde feiten bij familie maar u verklaarde niets meer te hebben vernomen over uw arrestatie of aanverwante feiten.

Het paspoort dat u voorlegde op het Commissariaat-generaal was niet meer geldig. U verklaarde twee jaar lang met datzelfde ongeldige paspoort te zijn verbleven in de Russische Federatie. U verklaarde dat u, gedurende die twee jaar, geen problemen had ondervonden die verband houden met het ontbreken van geldige identiteitsdocumenten.

Tijdens het gehoor legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw rijbewijs en bijhorende attesten waaronder een rijbekwaamheidsattest en uw diploma."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat uw kennis over de vervolgingsfeiten zich kenmerken door een onaannemelijk gebrek aan kennis en een gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen.

Zo bleek dat u niet wist welke autoriteiten u arresteerden en vervolgens opsloten. U wist alleen te vertellen dat ze gemaskerd waren, Russisch spraken en dat ze uniformen droegen (gehoorverslag CGVS p. 11-12, 14, 22).

Men kan minstens verwachten dat u hiervan beter op de hoogte zou zijn en dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben na uw opsluiting bij de personen die gezorgd hebben voor uw vrijlating (zie verder).

U wist evenmin waar u werd vastgehouden gedurende drie dagen.

Nochtans kan worden verwacht dat u, via uw broer, D. (...), en via E. A.(...), het hoofd van de Raionnyj Otdel Vnutrennikh Del (ROVD) te Grozny, meer zou te weten zijn gekomen over de plaats waar u werd vastgehouden, te meer uw broer u samen met twee andere personen van de Otryad Militssii Osobennogo Naznacheniya (OMON) en op verzoek van E. A.(...), zouden bevrijd hebben (gehoorverslag CGVS p.10, 15, 18).

Dit gebrek aan informatie kan ook geïllustreerd worden door het feit dat u de motieven van uw arrestatie slechts vermoedde en u niet geïnformeerd had naar de ware motieven. U vermoedde dat het motief van uw arrestatie het afpersen van losgeld zou zijn. (gehoorverslag CGVS p. 16, 20).

Gezien het profiel van E. A. (...) (gehoorverslag CGVS p. 22) en de belangrijke rol die hij gespeeld heeft in uw vrijlating, aldus uw verklaringen, had u kunnen achterhalen of u werkelijk verdacht werd van banden te hebben met de rebellen, en zo neen, welke de mogelijke vervolgingsmotieven waren.

Er kan ook verwacht worden dat u via uw familie meer zou weten over de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld. Opnieuw, was u hierover vaag. U verklaarde dat uw broers en zussen 3000 USD zouden verzameld hebben. Uw broer, D. (...), zou het geld aan E. A. (...) hebben gegeven en E. A. (...) zou u langs niet-officiële weg vrijgekocht hebben (gehoorverslag CGVS p.17-18). Dit veronderstelt dat de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld konden achterhaald worden via E. A (...).

U wist verder niets over de evolutie van uw probleem na uw vertrek uit de Russische Federatie. Uw familie zou u niet ongerust willen maken en zou het verdere verloop van uw probleem verzwijgen. (gehoorverslag CGVS p. 22-23).

Er kan echter verwacht worden dat u concrete informatie zou trachten te bekomen over het verdere verloop van uw probleem.

Overlopend kan gesteld worden dat uw gebrek aan informatie meerdere belangrijke aspecten van uw vervolging omhelst. Het gebrek aan achtergrondinformatie over de algemene omstandigheden van uw vervolging wijzen op bedrieglijkheid.

Verder dient opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat de verkeerspolitie te Grozny wist dat u voor ondervraging diende te worden opgenomen via de gegevens op uw paspoort en wel om volgende reden.

U verklaarde dat de verkeerspolitie de gegevens van uw paspoort had genoteerd en naar iemand gebeld had bij de controle van uw voertuig. Op die manier werd u in verband gebracht met het verzet en werd u meegenomen (gehoorverslag CGVS p. 21).

Indien uw naam echter effectief op een lijst zou gestaan hebben is het niet geloofwaardig dat u gedurende de voorgaande jaren niet eerst thuis werd opgezocht door de autoriteiten aangaande uw beschuldigingen, maar dat u eerder bij toeval werd gearresteerd.

Aangaande uw intern paspoort wordt opgemerkt dat op het moment van de paspoortcontrole de geldigheid van uw paspoort al twee jaar was verstreken. U verklaarde verder dat de verkeerspolitie hier niets over gezegd heeft (gehoorverslag CGVS p. 21).

Gelet op het belang van een geldig paspoort in de Russische Federatie is het onwaarschijnlijk dat de verkeerspolitie geen opmerking zou gemaakt hebben over de ongeldigheid van uw paspoort.

De vraag stelt zich dan ook of de controle van uw paspoort wel heeft plaatsgevonden en of, bijgevolg, uw arrestatie heeft plaatsgevonden.

Aangezien de geldigheid van uw paspoort al twee jaar verstreken was, en gelet op het belang van een geldig paspoort, bestaat ook het vermoeden dat u een geldig intern paspoort achterhoudt, om de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wat betreft identiteitsdocumenten in de Russische Federatie is toegevoegd aan uw dossier.

Wat betreft uw reisweg verklaarde u bij het Commissariaat-generaal in een vrachtwagen van Moskou naar Polen te zijn gereisd (gehoorverslag CGVS p. 9).

U verklaarde dat u verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen de Shengen zone, via Polen, was binnengeraakt (gehoorverslag CGVS p. 8-9, 20).

Gezien de strenge controles bij de grens met de Shengen zone is dit hoogst onwaarschijnlijk. Uit bovenstaande vaststellingen kan worden afgeleid dat uw verklaringen wat betreffende de reisweg ongeloofwaardig zijn. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt over de controle van vrachtvervoer aan de Poolse-EU buitengrens is toegevoegd aan uw dossier.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel

beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen. Uw intern paspoort werd hoger reeds besproken. Uw rijbewijs, bijhorende attesten en diploma betreffen identiteits- en studiegegevens die niet ter discussie staan.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 augustus 2011 als eerste middel (zie p. 3) de schending aan van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Met betrekking tot dit middel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal, als “quasi-jurisdictionele overheid”, een aantal elementaire regels dient te respecteren maar voegt er aan toe dat het al te strikt toepassen van deze regels, deze regels inhoudelijk zou schenden.

Hij legt uit dat zelfs bij onwaarheden de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven en dat onjuiste verklaringen niet tot ongegrondheid leiden.

Hij stelt dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn.

Hij voert aan dat zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden; er dient volgens hem te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker verklaart vervolgens dat dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige tot het in twijfel trekken van het feitenrelaas en tot het opsommen van beweerdelijke tegenstrijdigheden en dit “*om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen*” (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker meent dan ook dat het niet correct is dat wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en hun naam opgeeft, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt alsof de situatie van deze personen niet relevant is.

Verzoeker acht dat dit in casu des te meer geldt aangezien hij gewag maakt van S. I., M. I. en E. A..

Hij stelt zich de vraag waarom de commissaris-generaal eerst al de feiten, namen en data vraagt “*om vervolgens actief op zoek te gaan naar argumenten om een reeds op voorhand negatieve beslissing te gaan motiveren en dit op basis van beweerdelijke ongeloofwaardigheid bij gebreke aan voldoende details*” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij meent dat het een constante is in de handelwijze in de beslissingen van de commissaris-generaal dat eerst verwezen wordt naar de toestand in “*Tjetjenië*” (sic) -die verbeterd zou zijn-, dat vervolgens gesteld wordt dat de verklaringen te vaag zijn en dat tot slot de kandidaat-vluchteling vergeleken wordt met een “*model-vluchteling*”.

Verzoeker benadrukt echter dat er in zijn land van herkomst andere gebruiken gelden en dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van “*model-vluchteling*” zoals eenzijdig is opgesteld door de commissaris-generaal. Verzoeker voegt hieraan toe dat elke aanvraag individueel dient onderzocht te worden.

Verzoeker stelt dat er een “*vast systeem*” bestaat voor mensen afkomstig uit “*Tjetjenië*” (sic), waar wordt gesteld dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies, doch anderzijds wordt besloten dat er geen bewijzen zijn dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoeker.

Bovendien heerst er volgens verzoeker een cultuur in zijn land waarin zo weinig mogelijk vragen worden gesteld.

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing dé klemtoon wordt gelegd op beweerdelijke tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijzen; hij meent dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij “*ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is*” (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker herhaalt dat er een te grote nadruk wordt gelegd op exacte data en details, *“terwijl het algemeen geweten is dat echte leugenaars deze beter kennen dan personen ter goeder trouw”*, alsook een te grote nadruk op bewijsstukken.

In casu is er volgens verzoeker een schending van de artikelen 48/4 en 52 §1 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als tweede middel (zie p. 5) een schending aan van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

De motieven die tegen hem worden opgeworpen acht hij niet correct; hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen, maar meent dat hij *“uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten”*.

Verzoeker laat gelden dat door de commissaris-generaal *“geen enkele tegenstrijdigheid kon aangetroffen worden en alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten”*. Hij benadrukt vervolgens dat het een *“essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden”*.

Het vastgestelde gebrek aan interesse en aan kennis wijt verzoeker aan de situatie in zijn land van herkomst waar zeer weinig personen te vertrouwen zijn en men zich al verdacht maakt door vragen te stellen.

Hij legt ook uit dat hij in de eerste plaats geïnteresseerd was om zichzelf in veiligheid te brengen, eerder dan informatie en bewijzen te verzamelen.

Hij stelt dat het tegen de cultuur van zijn land van herkomst ingaat om veel vragen te stellen en benadrukt dat iedereen een potentiële verklikker is; hij meent dat vragen stellen zijn leven nog meer in gevaar had gebracht.

Verzoeker stelt dat hij ondergedoken was gedurende een zekere periode en altijd binnen zat waardoor hij niemand iets kon vragen.

Verzoeker is van mening dat duidelijk blijkt dat er sprake is van een gegronde vrees; er kan van hem niet verwacht worden dat hij hiervan ook nog eens bewijsstukken voorlegt, hetgeen trouwens onmogelijk is volgens hem. Bovendien stelt verzoeker dat uit het gebrek van *“heel veel details”* ook niet kan afgeleid worden dat hetgeen hij stelt, niet aannemelijk is (zie het verzoekschrift, p. 6).

Ook de stelling in de bestreden beslissing dat hij niet waarheidsgetrouw is geweest over zijn vluchtroute vindt verzoeker niet correct; hij onderstreept dat hij via mensensmokkelaars in België is geraakt. Hij voegt hieraan toe dat het algemeen geweten is dat de grensposten aan de buitengrenzen gemakkelijk omzeild kunnen worden en dat de controles niet zo streng zijn als de commissaris-generaal wil doen geloven.

Verzoeker vindt het ook opvallend dat de commissaris-generaal wél aanvaardt dat in Rusland documenten gekocht kunnen worden, maar niet aanneemt dat de toegang tot het Schengengebied met geld kan worden afgekocht.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als derde middel (zie p. 7) een schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, een schending van artikel 48/4 en artikel 52 §1 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Met betrekking tot dit middel klaagt verzoeker aan dat de materiële motiveringsplicht geschonden is en stelt dat er *“van een administratieve jurisdictie uiteraard mag verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt”* (zie het verzoekschrift, p. 7) wat volgens hem is gebeurd.

Verzoeker wijst er op dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoeker handelt vervolgens over de situatie in *“Tjetjenië”* (sic) en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en preciaire situatie aldaar.

Verder meent verzoeker dat verschillende elementen van het Vluchtelingenverdrag, zoals weergegeven in artikel 1, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielaanvragers uit Tsjetsjenië en buurrepublieken. Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging.

Tot slot voert verzoeker aan dat van hem niet verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens hem elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in zijn land van herkomst daartegen geen beletsel is.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vierde middel (zie p. 9) een schending aan van de Europese richtlijn 2004/83/EG, een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en een schending van het "fair play"-beginsel.

Hij laat gelden dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. Hij stelt dat er geen enkel onderzoek verricht werd naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit "Tjetjenië" (sic); de situatie in "Tjetjenië" (sic) dient volgens verzoeker in concreto beoordeeld te worden.

Wat betreft de situatie aldaar verwijst hij "naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" (zie het verzoekschrift, p. 9).

Verzoeker herhaalt dat het niet opgaat enerzijds te aanvaarden dat er in zijn land van herkomst sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies en anderzijds hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren door te stellen dat er sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers en verder te beweren dat zijn relaas ongelooftwaardig is.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vijfde middel (zie p. 10) een schending aan van artikel 15 sub C richtlijn 2004/83/EG, een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot dit middel voert verzoeker aan dat "*verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld*" (sic).

Hij laat gelden dat het Hof van Justitie stelt dat voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus het niet nodig is dat een persoonlijke bedreiging wordt aangetoond in het land van herkomst doch dat een algemeen risico en een willekeurig geweld volstaat. Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal zich ervan te vergewissen dat hij, ongeacht de geloofwaardigheid en de gegrondheid van zijn relaas, geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar haar land, zoals voorzien in artikel 3 juncto artikel 13 EVRM.

Bovendien moet volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing blijken dat een werkelijk onderzoek gebeurd is betreffende artikel 3 EVRM. Volgens verzoeker werd nooit zijn persoonlijke situatie, alsook de verwijzing naar S. I. en M. I., onderzocht en in ogenschouw genomen.

Verzoeker meent dat er sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in "Tjetjenië" (sic), die geenszins in concreto getoet is geworden.

Verzoeker vraagt zijn beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag gegrond te verklaren.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker argumenteert dat het fair play-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de fair play is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de fair play is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c. van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De opmerkingen van verzoeker over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek –onder andere naar de personen die verzoeker bij naam heeft genoemd, namelijk S. I., M. I. en E. A. -, worden niet aangenomen.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Betreffende verzoekers stelling dat niet elke vluchteling vergeleken kan worden met het profiel van “*model-vluchteling*”, benadrukt de Raad dat het verzoeker is die moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is, dat hij een poging moet ondernemen om het relaas te staven en dat hij de waarheid dient te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Ook verzoekers bewering dat de vergelijking met een “*model-vluchteling*” niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel moet worden bekeken, kan niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht.

Bovendien sluit de vereiste van de individuele beoordeling niet uit dat de commissaris-generaal zich verplicht ziet te verwijzen naar de algemene objectieve situatie in Tsjetsjenië die volgens zijn opzoekingen op dat ogenblik geldt.

Verzoeker schetst in zijn verzoekschrift meerdere keren de situatie in “*Tjetjenië*” (sic) en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de gevechtshandelingen, de ontvoeringen en verdwijningen, evenals de ernstige en preciaire situatie aldaar.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Betreffende verzoekers gebrek aan kennis en de jegens hem weerhouden vaagheden, maakt verzoeker meerdere keren gewag van de cultuur in zijn land van herkomst -alwaar zo weinig mogelijk vragen worden gesteld-.

Dit blijven echter blote beweringen aangezien verzoeker geen enkel document ter staving van deze verklaringen voorlegt.

Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De vastgestelde vaagheden en onwetendheden betreffen bovendien niet louter zaken waar verzoeker zich bij anderen over had moeten informeren, maar betreffen integendeel de arrestatie van verzoeker, die hij zelf heeft meegemaakt. Verzoeker werd eveneens verweten weinig informatie te kunnen verschaffen over de omstandigheden van zijn vrijkoping, informatie die hij nochtans van E. A. had kunnen bekomen.

De door verzoeker opgeworpen argumenten zijn dan ook allerminst afdoende om het geheel van vastgestelde onwetendheden en vaagheden te weerleggen of te ontcrachten.

Aangaande zijn vluchtroute verklaart verzoeker dat hij hierover wel eerlijk was, dat hem op het hart werd gedrukt zo weinig mogelijk op te vallen en alleszins niets te zeggen en dat het algemeen geweten is dat de grensposten van de Schengenzone gemakkelijk omzeild kunnen worden.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat het uitgesloten is dat men niet zelf zijn identiteitspapieren moeten voorleggen aan de grenscontrole bij binnenkomst in de Schengenzone.

Waar verzoeker het opvallend acht dat de commissaris-generaal aanvaardt dat documenten kunnen worden gekocht in zijn land doch niet dat geld de toegang tot de Schengenzone kan bewerkstellingen, merkt de Raad op dat verzoeker geen bewijzen aanbrengt dat de toegang tot de Schengenzone kan worden afgekocht. Verzoeker toont niet aan dat de informatie van Cedoca niet zou stroken met de realiteit of dat mits betaling de controles zouden kunnen worden omzeild.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift handelt over de materiële motiveringsplicht en er op wijst dat vervolging zowel door derden als door de overheid die onwillig of onmachtig is om op te treden, kan leiden tot erkenning, beperkt hij zich tot een theoretische uiteenzetting die niet aantoonst dat de motiveringsplicht geschonden is of dat hij in concreto in aanmerking komt voor vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande verzoekers verwijzing naar een arrest van de voormalige Vaste Beroepscommissie, wijst de Raad er op dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Verzoeker voert een schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 52, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging door in de bestreden beslissing enkel te verwijzen naar vorige beslissingen. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing op geen enkel moment naar een eerdere beslissing verwijst.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom hem subsidiaire bescherming geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoeker is tevens van mening dat er *“geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië”* en dat *“deze situatie in Tjetjenië in concreto diende beoordeeld te worden”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de situatie in Tsjetsjenië werd onderzocht in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, besluit de commissaris-generaal terecht dat *“de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*.

Verzoekers bewering dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit *“Tjetjenië”* (sic), zijn stelling dat het niet noodzakelijk is dat hij aantoonst dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden en zijn verwijzing naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*, wordt gelet op wat wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet aangenomen.

Waar verzoeker de penibele situatie in *“Tjetjenië”* (sic) benadrukt en verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, merkt de Raad op dat de commissaris-

generaal wel degelijk heeft onderzocht of verzoeker een risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielrelaas, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen documenten aan die de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt kunnen weerleggen. Verzoekers stelling dat er in “*Ingoesjetië*” (sic) (zie het verzoekschrift, p. 10) tot op heden een situatie is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, is aldus naast de kwestie.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van blote beweringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

De vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende verzoekers gebrek aan kennis en zijn gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen blijven dan ook staande en de Raad neemt deze over.

Ook treedt de Raad de commissaris-generaal bij wanneer die het onwaarschijnlijk acht dat de verkeerspolitie te Grozny wist dat verzoeker voor ondervraging diende te worden opgenomen via de gegevens op zijn paspoort, maar dat verzoeker desondanks de voorgaande jaren niet eerst thuis werd opgezocht door de autoriteiten, maar eerder bij toeval werd gearresteerd.

Bovendien stelt de Raad vast dat het onwaarschijnlijk is dat de verkeerspolitie geen opmerking zou hebben gemaakt over de ongeldigheid van verzoekers paspoort, gelet op het belang van een geldig paspoort in de Russische Federatie. De vraag stelt zich dan ook of de controle en de daaropvolgende arrestatie wél heeft plaatsgevonden.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker een geldig intern paspoort achterhoudt, om de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis naar België of het moment en de wijze van zijn vertrek, verborgen te houden.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers relaas omtrent zijn reisweg niet aannemelijk is, gelet op de strenge controles bij de grens met de Schengenzone, zoals blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Al deze elementen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voor verhoor werd opgeroepen, dat hij tijdens het verhoor van 15 juni 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE